

SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková
Milenci
s tajemstvím

SHARON KENDRICKOVÁ

MILENCI
S TAJEMSTVÍM

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

pokud věříte přísloví o tom, že se jablko nedokutálí daleko od stromu, tak Vás příběhy, jež si můžete přečíst v edici Sladký život a Sladký život Duo, přesvědčí, že to vůbec nemusí být pravda. A že zdravé ovoce se může urodit i na skrz na skrz ztrouchnivělém stromě. Všichni mí hrdinové totiž mají „nehodné“ rodiče, kteří se na nich v dětství provinili, je to ale nezkazilo a proměnili se v silné a slušné lidi... A když už jsme u toho, tak i v dobré rodiče svých vlastních dětí... A že vůbec nezáleží na tom, jestli je někdo milionář a král, a někdo jiný musí korunu před tím, než ji vydá, třikrát obrátit v ruce. Že dobré srdce a schopnost dávat a přijímat lásku je nad všechny peníze světa!

Snad se vám budou tyto příběhy v měsíci, kdy se léto překulí v podzim, líbit.

*S láskou
Váš Harlequin*

Sharon Kendricková

**MILENCI
S TAJEMSTVÍM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secrets of Cinderella's Awakening

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8264-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8265-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8266-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Bolelo to. Vážně to bolelo.

Marnie otevřela pusku a vykřikla tak, jako už celé roky ne. Vylezla z vody a zhroutila se na tvrdý, mokrý písek. Navzdory teplému odpolednímu slunci se v těch směšných oranžových bikinách třásla jako osika.

At žije její zpropadené štěstí.

Nebo taky ne. Ledaže by hloupě věřila, že osud nebude tak krutý, aby ještě přidával ke všem věcem, které už tak musela snášet. Jenže odkdy byl osud *spravedlivý*? Spravedlnost platila pro ostatní. Pro lidi, kteří měli domov, rodiče a plný žaludek a kteří se nemuseli bát vrzajících schodů za dveřmi pokoje.

Kousla se do rtu a snažila se překonat bolest, útočící ze všech stran. Copak její sestra – dvojče právě ve vězení nenaplňovala ponuré předpovědi pěstounů, kterých se jí za ty roky dostalo, zatímco ona se snažila přežít na vzdáleném řeckém ostrově, čím dál víc připomínajícím spíš bitevní pole než slibovaný ráj?

Naklonila hlavu ke straně a prohlédla si chodidlo. Mezi černými tečkami se začaly objevovat kapky krve. Zakňučela bolestí a téměř si nevšimla stínu, který zahalil její třesoucí se shrbenou postavu.

„Co se vám kčertu stalo?“

Ten hlas byl hluboký a sálala z něj autorita. S trnutím zvedla hlavu, ale spatřila jen siluetu muže,

stojícího ve slunci. Po širokých, vypracovaných ramenech mu stékaly kapky vody, třpytící se jako diamanty, a lapal po dechu, jako by přiběhl odněkud zdaleka. Ruku měl poněkud rušivě položenou těsně pod pasem a Marnie si uvědomila, že si právě musel zapnout obnošené džínsy.

Navzdory pulzující bolesti v chodidle si velmi živě uvědomila, že je to on. Ten plavec. Muž, kterého si všimla těsně předtím, než ji něco kouslo – *pokud* ji tedy něco kouslo – a nejenom proto, že byl jediným dalším člověkem na pláži. Kdo by si totiž nevšiml divoké, téměř až nezkrotné krásy, když zaparkoval svou starou hřmotnou motorku na kraji rozpáleného písčného pásu?

Nezvykle fascinovaně ho sledovala, jak si svléká džínsy a přetahuje triko přes hlavu, než se rozběhl k moři a šipkou se vrhl pod tyrkysově modrou hladinu. Jak si razil cestu vlnami, pohyboval se s naprostou ladností, ale přesto jeho odhodlaný postup vpřed vypadal spíše mechanicky, než že by si ho užíval.

„Jste v pořádku?“ zeptal se s naléhavostí v sytém hlase. „Slyšel jsem váš křičet.“

Když se jí oči přizpůsobily oslnivému světlu, konečně si ho mohla prohlédnout jasněji. Ale navzdory té starostlivé otázce zůstával jeho výraz tvrdý a ústa pevně sevřená. Ostré rysy tváře jako by měl odlité z nějakého chladného a nelítostného kovu. Pouze jeho oči se zdály živé, když si ji prohlížel od hlavy až k patě. Marnie si okamžitě přála, aby neměla na sobě tenhle směšný kousek látky, který jí před odjezdem z Londýna darovaly kolegyně z práce. Zamýšlely ho spíš jako vtip, než že by ho měla skutečně nosit. A kdyby jí nepraskla gumička na starých plavkách, nikdy by bikiny nevyndala z kufru. Byly příliš malé a těsné. Měla pocit, jako by byla v zajetí jeho spalujícího pohledu téměř nahá.

Marnie zavrtěla hlavou a mokré prameny vlasů jí sklouzly na ramena. A protože ji bolela noha a jeho přítomnost v ní vyvolávala pocity, na jaké nebyla zvyklá, uchýlila se k sarkasmu. „Vypadám, jako bych byla v pořádku?“ odvětila.

Její odpověď ho překvapila, ale pak v jeho rysech zvítězilo podráždění, jako by nebyl zvyklý, aby s ním ženy takto mluvily. „Co se vám stalo?“

„Já *nevím!*“ zaúpěla. „Bolí mě noha.“

„Podívám se na to.“

Chtěla ho odbýt. Chtěla mu říct, že se o sebe dokáže postarat sama, protože přesně tak to vždycky bylo, jenže on už před ní poklekl a vzal do dlaní její kotník. Palcem jí zkušeně přešel po hraně paty a ten jediný pohyb způsobil, že se na místě málem rozpustila blahem.

Nebyla zvyklá, aby se o ni někdo staral, a zvláště pak muž. Dětem bez rodičů se podle jejich zkušeností moc fyzické náklonnosti nedostávalo – a když už na ni došlo, byly spíše podezřívavé a snažily se jí vyhnout, jak jen to bylo možné, protože s ní obvykle ruku v ruce přicházela nějaká podmínka. A přesně to si Marnie přenesla i do dospělosti. Díky omezování fyzického kontaktu byl její život mnohem méně komplikovaný. Na rozdíl od kamarádek neměla sex, kterého by hned vzápětí litovala, a nikdy neprožila neopětovanou lásku ani neměla zlomené srdce. Bála se intimity a měla přirozenou averzi k někomu, koho nikdy předtím nepotkala. Jediným člověkem, kterého kdy milovala, byla její sestra.

Jenže dotek tohohle cizince jí doslova otrásl – vyhnal jí z mysli veškeré myšlenky kromě té, jak *dobře* se díky němu cítí, a ten pocit ji překvapil, protože byl naprosto iracionální. A taky v ní probouzel emoce, jež Marnie *také* nepěstovala. Naučila se nestarat o ostatní, protože jediné tak si nemůžete ublížit.

„Takže co se stalo? Kousl mě nějaký smrtící řecky had nebo tak něco?“ zeptala se.

Pomaloučku zvedl hlavu a Marnie si okamžitě přála, aby to neudělal, protože měl tak modré oči, že nebe za ním téměř bledlo závistí.

„Spíš jste šlápla na mořského ježka,“ zkonstatoval chladně. „Ale mohlo by to být nebezpečné a rozhodně byste to neměla ignorovat nebo to zlehčovat. Mám v motorce něco, co by vám mělo pomoci. Počkejte tady.“

Jeho odpověď zněla napůl jako pokárání a napůl jako příkaz. Už otevřela pusku a chystala se mu říct, aby se neobtěžoval, ale nakonec si to rozmyslela a zase ji zavřela, protože jakou jinou možnost vlastně měla?

„Poslužte si,“ zamumlala.

Leon se zamračil a vyrazil k motorce, kterou zaparkoval na okraji pláže. Cestou přemýšlel, proč se kčertu musel zaplést s tak nedůtklivou ženou. Volné odpoledne bylo v jeho rušném životě velkou vzácností a v plánu měl pouze výlet na nejvyšší bod ostrova, odkud hodlal pozorovat západ slunce, než ho strhne vír nadcházejícího víkendu.

Ocitnout se zase zpátky v Řecku bylo zvláštní. Ostatně jako vždycky. Odstěhoval se už dávno a domů se vracel jen velmi sporadicky, protože celé své jmění měl v Americe a v Evropě. Ale v posledních letech došlo k několika pokusným schůzkám s jeho otcem, které po dlouhém období odcizení vedly k rozpačitému usmíření. Brzy se zúčastní svatby muže, který ho zplodil, a namlouval si, že je to správná věc, i když mu ta vyhlídka přišla přímo odpudivá. Jenže jeho otec byl starý a jen bůh ví, kolik času mu ještě zbývá.

Leon s námahou zahnal nevídanou myšlenku a soustředil se místo toho na blížící se víkend. Napětí kolem úst mu nepatrně povolilo. Jednomu ze svých

nejstarších přátel dlužil svou přítomnost na jeho narozeninové oslavě, díky čemuž si alespoň užije trochu klidu a odpočinku. Taková byla přinejmenším teorie. Pravdou ovšem bylo, že pojem klid vůbec neznal, ať už se ho pokoušel najít jakkoliv. Jeho poháněly adrenalin, hlad a touha neustále něco dělat. Lépe se mu pracovalo na konkrétních projektech než s lidmi, kteří ho jen rozptylovali od původního záměru – zůstat jedním z nejúspěšnějších řeckých mužů, kteří se dokázali vypracovat na vrchol úplně sami. Bylo to pro něj důležité. Jedině díky tomu si uchoval svoji hrdost a sebeúctu po všech těch hořkých událostech z minulosti.

Došel k motorce a zamračeně otevřel jednu ze zaprášených brašen. Rozhodně neměl na pořadu dne záchranu dámy v nesnázích, a zvláště ne takové, která reagovala tak nevrle jako tahle. Jenže navzdory všem hořkým obviněním, které proti němu vznášely ženy, jež se ho marně pokoušely ulovit, měl nějaké zbytky svědomí. Co jiného mohl udělat než pomoci zraněné blondýnce, i když o to evidentně nestála?

Prohrabal obsah brašny, dokud nenašel, co hledal, a když se vrátil na pláž, našel ji ležet na zádech se zavřenýma očima. Na okamžik si všiml jejího roztřeseného dechu a toho, jak se jí prudce zvedá hrudník. Zasklé kapky vody po sobě zanechaly na lehce vystouplém bříse bílé tečky soli. Così se v něm pohnulo.

Něco temného, mocného a silného. Zatímco vyklápěl ze starého armádního nože pinzetu, uvědomil si, že mu zničehonic vyschlo v ústech. „Máte v patě několik zabodnutých ostnů,“ prohlásil mírně nevyrovnaným tónem.

„Nepovídejte?“

Zaskřípal zuby. Co má za problém? „Které vám teď vyndám.“

Prudce zvedla víčka, a jak se na něj zadívala,

poprvé si pořádně prohlédl její oči. Byly obezřetné a měly barvu zimního nebe, které občas spatřil v Paříži. *Nádhera*, pomyslel si, když se mu po těle opět rozlil ten podivný šimravý pocit.

„Bude to bolet?“ zeptala se.

„Pravděpodobně ano, ale nemáte jinou možnost. Jste statečná?“

Pokrčila rameny. „Nejspíš ano.“

Málem se usmál, když vzdorovitě vystrčila bradu. Nebyl zvyklý na popudlivé ženy, které se ze všech sil snažily, aby na něj *neragovaly*, i když obrys jejích bradavek pod tenkou látkou bikin vyprávěl jiný příběh. „Jak se jmenujete?“

„Marnie. Marnie Porterová.“

„Tak fajn, Marnie Porterová. Proč znovu nezavřete oči a nepokusíte se uvolnit, zatímco já budu vytažovat ty ostny?“

„*Uvolnit*? To má být vtip? Máte vůbec tušení, jak to bolí?“

„Vlastně mám. Stalo se mi před několika lety. Pokusím se to udělat co nejjemněji.“

„Já... *au!*“ Probodla ho pohledem a řasy se jí třepotaly jako motýl lapený ve větru. „Jestli tomuhle říkáte být jemný, tak nechci zažít, když jste hrubý!“

„Obávám se, že vytáhnout ostny bezbolestně není tak docela možné.“

„Ach, vážně?“ Znovu si ho podezřívavě prohlédla. „Jste doktor nebo tak něco?“

Její náhodná otázka byla zcela mimo, ale z nějakého důvodu ho potěšila. Hlavně proto, že bylo vzácné potkat někoho, kdo ho neznal a neměl ponětí o všech problémech, které s sebou neslo příjmení Kanonidou. I když opustil rodné Řecko před dávnou dobou, břemeno jeho dědictví nikdy nezmizelo, a kdykoliv znovu tuto zemi navštívil, vrátilo se. A proč by ho *měla* znát? Očividně to byla Britka – jedna z tisíců

turistek, které každoročně navštěvovaly tento kout světa a do konce svých životů se ztrácely ve vzpomínkách na jeho krásu. Neměla ani ponětí o intrikách řecké smetanky nebo o tom, že životy zdejších milionářů nejsou tak poklidné, jak se na první pohled mohlo zdát. „Ne, nejsem doktor. Vypadám tak?“

„Vlastně ne,“ přiznala. Sklouzla pohledem k jeho obnošeným džínům, a pak znovu zavřela oči. „Spíš jako nějaký plážový povaleč.“

Leonovi se zavlnily rty. Bylo to už velmi dávno, kdy ho nějaká žena přiměla k úsměvu. Vážně pracoval *až příliš*. „Bolí to?“

„Trochu, ale dá se to snést.“

Kousání do rtu ovšem naznačovalo něco jiného, a proto rychle odstranil poslední osten, zatímco Marnie zatínala prsty, až jí zbělely klouby.

„A je to,“ vydechl. „Už můžete otevřít oči.“

Znovu se ocitl pod tíhou jejího cínového pohledu a cítil, jak se přes něj přelila vlna touhy tak mocná, že už si ani nevzpomínal, kdy naposledy něco podobného zažil. Rozbušilo se mu srdce a rozbolela ho třísla. Nutilo ho to vzít ji do náručí a políbit. Položit ji zpátky na písek a prohloubit jejich fyzický kontakt.

Když se posadila a začala si prohlížet nohu, on se mohl nerušeně věnovat jí. Namlouval si, že není ničím zvláštní. Dlouhé, husté vlasy barvy mokrého písku a vražedné křivky zahalené ve velmi laciných bikinách. Ale ta lesklá látka jí lichočila. Víc, než byl ochoten přiznat. Byl zvyklý na ženy v oslnivých kouscích od předních návrhářů, a ne v něčem, co vypadalo jako z tržnice. A nebylo snad osvěžující narazit na někoho, jehož oblečení nestálo jmění, srovnatelné se státním dluhem nějaké menší země? Na ženu, které bylo podle všeho jedno, že má lehce kulatější břicho, když se sklání, aby si prohlédla jeho práci. Na ženu bez diamantů, zlata nebo jiných šperků.

„Jsou pryč!“ vykřikla.

„Ano,“ souhlasil suše. „Jsou pryč.“

„Páni. Děkuju.“

„Maličkost,“ odbyl ji. „Ale měla byste to sledovat a udržovat v čistotě. Kde máte boty?“

„Tam.“ Ukázala na malou hromadu oblečení složenou pod pobřežní skálou.

„Přinesu vám je.“

„To není potřeba.“

„Řekl jsem, že vám je přinesu.“

Marnie zaslechla v jeho hlase příkaz. *Tak tenhle muž je zvyklý, že ho ostatní poslouchají*, pomyslela si. Sice si běžně nenechávala rozkazovat, ale teď nebyl důvod vzpouzet se proti něčemu, co vypadalo jen jako zdvořilost. Navíc se k ní celou dobu choval jen laskavě. Najednou si uvědomila, že laskavost může být podmanivá. Zvlášť když na ni nejste zvyklí.

Sledovala ho, jak kráčí k jejím věcem, a pomyslela si, že by se na něj vydržela koukat celý den, protože byl... nádherný. Vysoký a mohutný s vypracovanými svaly. Nad svalnatýma nohama měl štíhlý pas a upnutá džínsovina ještě zvýrazňovala jeho dokonalý zadek, který ji nutil přemýšlet, jak asi vypadá nahý.

Tváře jí zčervenaly, když uvažovala, odkud se *tahle* myšlenka proboha vzala. Ještě nikdy žádného nahého muže *neviděla!* Pokud tedy nepočítala mramorové sochy s maličkými přirozeními v muzeích, kam je někteří jejich ambicióznější pěstouni brali, když byly mladší. Dokud si neuvědomili, že sestry nejsou ideálními kandidátkami na lekce umění, a neposlali je zpátky do dětského domova.

Ta vzpomínka byla bolestnější, než čekala, a tak se rychle přinutila obrátit pozornost k muži, který jí pomohl. Stále měl vlhké vlasy a tmavé prameny se mu kroutily kolem krku, až jí prsty cukaly touhou je upravit. Ale chtěla dělat také i jiné věci, které neměly

nic společného s improvizovaným střiháním. Zničehonic jí ztěžkla ňadra a mezi stehny cítila podivnou a příjemnou bolest.

Věděla naprosto přesně, o co se jedná, ale děsilo ji to, protože o nic *takového* nestála. Muži ji nechávali naprosto chladnou – vždycky to tak bylo –, dokonce i když byli krásní jako on. V Londýně pracovala v luxusním kadeřnickém salonu, kde obsluhovali jako muže, tak ženy. Během pracovního týdne se setkávala se spoustou pohledných lidí, ale pro Marnii byli jen příjemným okolím. Nevěřila kráse. Vlastně nevěřila téměř ničemu a nikomu, protože osud jí cokoliv jiného vždycky vmetl zpátky do tváře.

Sehnul se, aby sebral její oblečení, a když se otočil, Marnie si přála, aby se tolik neztratila ve svých myšlenkách. Protože ji přistihl, jak na něj zírá, a když se jejich oči setkaly, něco mezi nimi proběhlo – pocit, který jí stékal po kůži jako med. Bylo to divné. Měla dojem, jako by ho někde hluboko v sobě poznávala. Jako by ji znal tak, jak to nikdo jiný nedokázal, i když se nikdy předtím neviděli. Prudce zavrtěla hlavou. Už z toho bláznila. Nic jiného to být nemohlo. Možná nastala chvíle, kdy by měla přestat číst zamilované románky, které tolik milovala. Buď to, nebo ji konečně dohnalo napětí posledních několika měsíců.

A stále tomu není konec, připomněla si hořce. *Vlastně to teprve začalo.*

Pokusila se vstát, ale musel vidět její nejistotu, protože k ní přiskočil a podepřel ji.

„Hej,“ řekl tiše. „Dávejte pozor.“

Ty prsty, kterými jí zkušeně prohmatával chodidlo, ji teď držely za loket, a ačkoliv Marnie toužila po jeho příjemném doteku, přinutila se odtáhnout.

„Jsem v pořádku,“ pronesla strnule a mávnutím ruky odmítla jeho pokusy jí pomoci, když se soukala do volných šatů. Opatrně vklouzla zraněnou nohou

do sandálu, pak si obula i druhý a odhodila si schnoucí vlasy za rameno. „Tak, to je asi všechno. Měla bych jít. Ještě jednou děkuju, že jste mi pomohl. Jsem vám velmi... vděčná.“

Leon si v duchu přikázal, aby ji nechal jít. Podařilo se jí najít cestu sem na malou soukromou pláž, tak to jistě zvládne i zpátky. Podíval se na diskrétní zlatý štítek a korálové logo luxusního hotelového komplexu Paradeisos, který visel na dřevěné brance s kódovým zámekem, a bezmyšlenkovitě ho napadlo, jestli ji prostě někudy neobešla. Pravděpodobně ano.

Měl by jí nabídnout odvoz domů? Bude jeho poslední povinnost splněna a svědomí uspokojeno, když ji tam bezpečně odveze?

Jenže vlasy už měla téměř suché a on si uvědomil, že vůbec nemají barvu mokrého písku. Byly světlé jako samotné stříbro. Jako měsíční svit.

Když promluvil, hlas neměl úplně jistý. Připadal si jako puberták, který si právě uvědomil, jak na něj ženy mohou působit. Krev se mu hnala žilami, až měl pocit, že je po dlouhé době zase *naživu*. „Pokud byste chtěla, mohl bych vás odvézt zpátky,“ nabídl ji. „Nebo ještě lépe, mohl bych vám předtím ukázat ostrov. Už jste ho viděla?“

Pokrčila rameny a teprve pak k němu zvedla oči. „Ne tolik, kolik bych chtěla. Pracuju bohužel dlouho do večera a občas i během dní, kdy mám mít volno, protože...“

„Proč?“

Zavrtěla hlavou. „To je jedno. Když jsem přijela, vydala jsem se na celodenní výlet autobusem po ostrově, ale moc jsem z něj neviděla. Organizátorovi šlo spíše o to, abychom si koupili nějaké vázy, než aby nám ukázal krásy tohoto místa.“

Leon se otrásl. „Vím, o jakých vázách mluvíte.“

„Jsou ošklivé.“

„*Neh.* Ano, máte pravdu. Ale přesto má tenhle ostrov svá tajemství. Místa, kam mnoho turistů nechodí. Můžeme také projet několika pěknými vesnicemi. A podívat se na západ slunce z Dhassoské skály. A možná si dát něco k jídlu.“

Podezřívavě si ho změřila šedýma očima, což rozhodně *nebyla* reakce, jakou očekával.

„Žádáte mě, abych s vámi šla na večeři?“

„Jistě. Proč ne?“

„No, pro začátek třeba kvůli tomu, že neznám ani vaše jméno.“

Podnícený celoživotními očekáváními Leon cítil, jak se instinktivně celý napjal. „Leonidas. Leonidas Kanonidou.“ Pátral po nějaké reakci, ale když žádnou nespatriil, zase se trochu uvolnil. „Většina lidí mi říká Leon.“

„Jako lev,“ protáhla tiše.

„Přesně jako lev. Mluvíte řecky?“

„Velmi vtipné. To by byla ta nejtěžší věc na světě.“

Nebyla, pomyslel si smutně vědom si příjemného tepání v klíně. „Takže půjdete se mnou na večeři, když už víte, kdo jsem?“

Neodpověděla hned, a dokonce i její váhání ho vzrušovalo. Byl zvyklý, že se mu ženy okamžitě vzdávaly. Byly pro něj dostupné doslova metaforickým lusknutím prstů. Někdy je to zasáhlo nenápadně, někdy ne. Jeho rostoucí reputace jednoho z nejschopnějších mužů na planetě přispěla k jeho nedávnému stažení ze společenské scény, protože příliš velkým výběrem a příliš mnoha příležitostmi k seznámení přišel doslova o chuť.

Na co naopak nebyl Leon zvyklý, bylo čekat, protože lidé se mohli doslova přetrhnout, aby ho potěšili. Jako by jeho vděčnost nějak zlepšila kvalitu jejich života. Doufali, že jim dá dovolenou, práci nebo snubní prsten. Smáli se jeho vtipům, i když nebyly